

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 62/2025-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Košice (pôvodne Okresného súdu Košice I) v konaní sp. zn. KE1-26Cbi/11/2020 a jeho ústavnej sťažnosti proti postupu Mestského súdu Košice (pôvodne Okresného súdu Košice I) v konaní sp. zn. KE1-30Cbi/10/2020 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Košice (pôvodne Okresného súdu Košice I) v konaní sp. zn. KE1-26Cbi/11/2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Postupom Mestského súdu Košice (pôvodne Okresného súdu Košice I) v konaní sp. zn. KE1-30Cbi/10/2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré mu **je** Mestský súd Košice **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Košice **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 713,50 eur** a zaplatiť ich advokátovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. októbra 2024 (Rvp 2711/2024) (v znení doplnenia zo 17. decembra 2024) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. KE1-26Cbi/11/2020. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a aby mu priznal finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ je jedným zo štyroch žalovaných v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov, ktoré začalo na podklade žaloby podanej JUDr. Vierou Baulovičovou Bodovou ako konkurznou správkynou spoločnosti AGRO Porúbka s.r.o. v konkurze (ďalej len „žalobkyňa“), ktorá bola doručená súdu 17. decembra 2020. Predmetná žaloba bola súdu doručená spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté 2. júla 2021 tak, že súd návrh zamietol.

3. Rozsudkom z 26. apríla 2024 mestský súd žalobu zamietol a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania. Proti rozsudku následne podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

4. Sťažovateľ namieta, že konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené ani čo sa týka merita veci, ani pokiaľ ide o náhradu trov konania. Poukazuje okrem iného na nesústreďený a neefektívny postup mestského súdu, ktorý síce už vo veci rozhodol na prvom stupni (26. apríla 2024, pozn.), avšak v čase podania ústavnej sťažnosti nepostúpil podané odvolanie odvolaciemu súdu. Konanie o určenie neúčinnosti právneho úkonu považuje sťažovateľ za klasické sporové konanie, ktoré podľa jeho názoru nebolo skutkovo ani právne zložité. Sťažovateľ požaduje priznanie finančného zadosťučinenia 9 000 eur.

5. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. decembra 2024 (Rvp 3211/2024) (v znení doplnenia zo 17. decembra 2024) sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní sp. zn. KE1-30Cbi/10/2020. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a aby mu priznal finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

6. Namietané súdne konanie je vedené na mestskom súde na základe žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu podanej žalobkyňou (totožnou ako v prípade konania sp. zn. KE1-26Cbi/11/2020) 17. decembra 2020. Predmetná žaloba bola súdu doručená spolu s návrhom na nariadenie

neodkladného opatrenia, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté 29. augusta 2021 tak, že súd návrh zamietol.

7. Súd o podanej žalobe rozhodol rozsudkom z 11. septembra 2024 tak, že žalobu zamietol a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania. Proti rozsudku následne podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

8. Aj v tomto prípade sťažovateľ argumentuje celkovou dĺžkou napadnutého konania, ktoré dosiaľ nie je právoplatne skončené ani čo sa týka merita veci, ani pokiaľ ide náhradu trov konania. Sťažovateľ požaduje priznanie finančného zadosťučinenia 5 500 eur.

9. Uznesením č. k. PLs. ÚS 101/2024-6 z 18. decembra 2024 spojil ústavný súd konania vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2711/2024 a sp. zn. Rvp 3211/2024 na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2711/2024. Uznesením č. k. II. ÚS 62/2025-22 z 29. januára 2025 prijal ústavný súd ústavné sťažnosti na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie mestského súdu

10. Na výzvu ústavného súdu mestský súd vo svojom vyjadrení poukázal na chronológiu právnych úkonov, ktoré súd vykonal v priebehu súdneho konania, mimoriadnu situáciu z dôvodu ohrozenia verejného zdravia v období do 15. septembra 2023 a skutočnosť, že vo veci súd konal priebežne – a teda bez zbytočných prietáhov.

11. Špecificky vo vzťahu k namietaným prietahom pri predkladaní veci odvolaciemu súdu (konanie KE1-26Cbi/11/2020) poukázal mestský súd na to, že aj keď sa lehota na vyjadrenie skončila 12. augusta 2024, príprava odvolania sa realizovala až 5. septembra 2024. Vo veci bola doručená žiadosť JUDr. Urbana o sprístupnenie spisu, avšak bez splnomocnenia. Na výzvu na jeho predloženie právny zástupca nereagoval, mestský súd preto následne zisťoval, či došlo k zmene právneho zastúpenia (keďže bolo potrebné doručovať podané odvolanie na vyjadrenie zúčastneným stranám). Napokon sa zistilo, že splnomocnenie síce doručené mestskému súdu bolo, avšak bolo zaslané len do jedného spisu (KE1-30Cbi-10/2020). Spis bol napokon predložený krajskému súdu 6. decembra 2024.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom mestského súdu v konaní sp. zn. KE1-26Cbi/11/2020:

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú

právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavné sťažnosti sťažovateľa.

14. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci, dospel ústavný súd k záveru, že ide o vec, ktorá nevykazuje črty mimoriadnej skutkovej či právnej zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Na skutkovú či právnu zložitost' nepoukázal ani mestský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti.

15. Vo vzťahu k druhému kritériu – postupu samotného súdu, ústavný súd zistil zo súdneho spisu mestského súdu nasledovné skutočnosti:

16. O podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol okresný súd 12. januára 2021 (teda rozhodovanie mu trvalo menej ako mesiac). Toto rozhodnutie bolo krajským súdom potvrdené 31. mája 2021.

17. Ústavný súd identifikoval krátke obdobie nečinnosti v rozpätí troch mesiacov na strane okresného súdu, keď konajúci sudca predložil spis na prípravu súdneho pojednávania až 9. septembra 2021. Spis bol predložený na nariadenie pojednávania 20. januára 2022.

18. Vo veci bolo nariadených celkom jedenásť pojednávaní, uskutočnili sa však len štyri – zvyšné pojednávania boli odročené v jednom prípade z dôvodu ochorenia sudcu, v štyroch prípadoch z dôvodov na strane žalobkyne a v dvoch prípadoch z dôvodov na strane sťažovateľa. Prvé pojednanie vo veci sa konalo 10. mája 2022 a bolo odročené na neurčito z dôvodu doplnenia dokazovania. Po doručení vyjadrenia žalobkyne 7. júla 2022 bolo pojednanie nariadené až na 28. október 2022 a aj to sa neuskutočnilo a bolo odročené opäť až o niekoľko mesiacov na 17. január 2023. Teda medzi prvým a druhým pojednávaním uplynulo takmer tri štvrté roka.

19. Žalobkyňa už v januári 2023 poukazovala na to, že nevie predložiť súdu okruh veriteľov, pretože účtovníctvom spoločnosti žalobkyne disponujú orgány činné v trestnom konaní, ktoré jej neposkytli vo veci súčinnosť. Napriek tomu súd na túto okolnosť zareagoval *de facto* až v novembri 2023, keď si od Špecializovaného trestného súdu v Pezinku vyžiadal príslušné dôkazy z trestného spisu. Vzhľadom na konanie hlavného pojednávania v tejto trestnej veci boli potrebné dôkazy napokon súdu predložené až 8. februára 2024.

20. Vo veci súd prvýkrát rozhodol po takmer 3 a pol roku od podania žaloby, čo nie je doba, ktorá by bola na prvý pohľad celkom zjavne neprimeraná. Napriek tomu však ústavný súd v konaní mestského súdu identifikoval obdobia nečinnosti, resp. nesústreďenej činnosti, pre ktoré došlo k zbytočným priesťahom pri rozhodovaní. V tomto zmysle ústavný súd poukazuje na trojmesačné obdobie nečinnosti súdu v období po rozhodnutí krajského súdu o návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, opakované odročenia pojednávaní (vždy s odstupom niekoľkých mesiacov) a najmä oneskorenú žiadosť o súčinnosť zo strany príslušných orgánov činných v trestnom konaní. Vo veci sa od prvého pojednávania, ktoré sa konalo 10. mája 2022, *de facto* viac ako rok nekonalo (s výnimkou opakovaného odročovania pojednávaní) a ďalšie pojednávania (23. júna 2023 a 29. septembra 2023) museli byť odročené pre potrebu doplnenia dokazovania zo strany trestného súdu (čo trvalo ďalšieho pol roka).

21. Sťažovateľ namietal aj prietahy pri predkladaní veci krajskému súdu po podaní odvolania zo strany žalobkyne. Ako vyplýva z obsahu súdneho spisu (a z vyjadrenia súdu), mestskému súdu trvalo celkom päť mesiacov, kým predložil vec na vybavenie odvolaciemu súdu, avšak ústavný súd v tomto prípade poukazuje aj na správanie právneho zástupcu sťažovateľa, ktorý neposkytol mestskému súdu potrebnú súčinnosť.

22. Ústavný súd uznáva, že obmedzenia, ktoré si vyžiadala pandémia COVID-19, môžu mať nepriaznivý vplyv na vybavovanie vecí vnútroštátnymi súdmi, hoci to v zásade nemôže zbaviť štát úplnej zodpovednosti za nadmernú dĺžku namietaného konania (rozsudok EŠLP z 8. 2. 2022 vo veci Q and R proti Slovinsku, sťažnosť č. 19938/20, § 80). Časť napadnutého konania spadá do obdobia pandémie COVID-19. Ústavný súd však nezistil žiadnu objektívnu prekážku, ktorá by bránila riadnemu ústnemu prejednaniu sporu sťažovateľa (a žiadnu takúto konkrétnu prekážku mestský súd ani netvrdil) s výnimkou odročenia jedného pojednávania pre ochorenie sudcu týmto vírusom.

23. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní sp. zn. KE1-26Cbi/11/2020, vyhovel (výrok 1 tohto nálezu).

24. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poznamenáva, že nečinnosť (resp. aj neefektívna činnosť) orgánu verejnej moci v konaní (v danom prípade mestského súdu), ktorá ak by aj viedla k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sama osebe neznamená aj porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V súvislosti s právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd judikoval, že toto právo nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy. V systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu však môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (napr. IV. ÚS 242/07, II. ÚS 418/2023). V napadnutom konaní ústavný súd splnenia týchto podmienok neidentifikoval, a preto v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (výrok 5 tohto nálezu).

25. Vzhľadom na skutočnosť, že vec je aktuálne v štádiu odvolacieho konania, ktorý postup krajského súdu sťažovateľ podanou sťažnosťou nenapáda, a zároveň považuje ústavný súd za preukázané, že spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní, uloženie príkazu mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov stratilo svoje opodstatnenie.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom mestského súdu v konaní sp. zn. KE1-30Cbi/10/2020:

26. Namietané konanie sp. zn. KE1-30Cbi/10/2020 je rovnako konaním o určenie neúčinnosti

právneho úkonu v súvislosti s konkurzným konaním žalobkyne. Aj v tomto prípade preto ústavný súd konštatuje, že ide o skutkovo a právne nie komplikovanú vec, ktorá patrí do bežnej agendy súdov.

27. Súd najskôr rozhodoval o návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom okresný súd o ňom rozhodol uznesením z 13. januára 2021 a krajský súd toto rozhodnutie potvrdil uznesením z 29. júna 2021.

28. V priebehu rozhodovania o neodkladnom opatrení krajský súd zistil, že 19. februára 2021 zomrela žalovaná vo 4. rade [REDAKOVANÉ]. Krajský súd kontaktoval notárku konajúcu v dedičskej veci, ktorá listom z 25. júna 2021 krajskému súdu oznámila okruh možných dedičov. Dňa 19. mája 2022 notárka súd informovala o tom, že dedičské konanie bolo ukončené 25. októbra 2021. Súd požiadal notárku o zaslanie konečného rozhodnutia v dedičskom konaní, a to listom z 25. januára 2023. Uznesenie o tom, že súd pokračuje v konaní s dedičmi žalovanej vo 4. rade, vydal mestský súd až 20. septembra 2023, teda takmer po dvoch rokoch, odkedy bolo dedičské konanie právoplatne ukončené (po pol roku od doručenia dedičského rozhodnutia súdu).

29. Prvé úkony vo veci (doručovanie vyjadrení, replík, duplík) okresný súd vykonával až v období po 9. máji 2022. Prvé pojednávanie sa vo veci konalo až 26. júna 2024 – po takmer 3,5 roku od doručenia žaloby, a to napriek tomu, že posledné vyjadrenie vo veci súd dostal ešte vo februári 2023. Toto pojednávanie bolo odročené a na nasledujúcom pojednávaní, ktoré sa konalo 11. septembra 2024, mestský súd vo veci meritórne rozhodol. Po doručení odvolania žalobkyne bol spis 21. januára 2025 predložený na rozhodnutie krajskému súdu.

30. Pokiaľ ide o správanie samotného sťažovateľa, ústavný súd nevzhladol žiadne okolnosti, ktoré by mohli spôsobiť v namietanej veci prietahy – žalovaný nepožadoval odročenie pojednávania a na výzvy súdu riadne reagoval.

31. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že ústavnej sťažnosti je potrebné vyhovieť, a to s ohľadom na neefektívny a miestami laxný prístup mestského súdu v namietanom súdnom konaní. V prvom rade ústavný súd poukazuje na nesústredený postup súdu, ktorý vydal uznesenie o pokračovaní v konaní s dedičmi alebohej žalovanej vo 4. rade až po takmer dvoch rokoch, odkedy bolo dedičské konanie ukončené. Prvé úkony súvisiace s doručovaním žaloby a následných vyjadrení začal vykonávať súd rovnako neskoro – takmer po dvoch rokoch odo dňa doručenia žaloby, a prietahy ústavný súd identifikoval aj pri nariadení pojednávania, keďže prvé bolo nariadené až po takmer roku a pol od doručenia posledného vyjadrenia.

32. Ústavný súd uzavrel, že postupom mestského súdu v konaní sp. zn. KE1-30Cbi/10/2020 došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 2 tohto nálezu).

33. S ohľadom na skutočnosť, že spis sa už aktuálne preukázateľne nachádza na krajskom súde, ktorý bude rozhodovať o podanom odvolaní žalobkyne, ústavný súd neprikázal mestskému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov.

IV. Primerané finančné zadosťučinenie

34. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

35. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 9 000 eur (ústavná sťažnosť Rvp 2711/2024) a 5 500 eur (Rvp 3211/2024) a uvádza, že dôvodom žiadosti o priznanie primeraného zadosťučinenia je predovšetkým samotná dĺžka konania.

36. Ústavný súd pri určení sumy finančného zadosťučinenia vzal do úvahy celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania (cca 4 roky), obdobia nečinnosti na strane mestského súdu, ako aj nesústreďený a neefektívny postup zo strany súdu, pričom považoval za primerané priznanie finančného zadosťučinenia 500 eur za každé napadnuté súdne konanie – teda spolu 1 000 eur (výrok 3 výroku nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

V. Trovy konania

37. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 713,50 eur.

38. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sp. zn. Rvp 2711/2024 a dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sp. zn. Rvp 3211/2024, čo celkovo predstavuje 1 427,92 eur. Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi náhradu trov konania za podané doplnenia ústavných sťažností, pretože neobsahovali žiadnu podstatnú ústavnoprávnu argumentáciu s výnimkou oznámenia o tom, že namietané konania trvajú dlhšie, ako tomu bolo v čase podania ústavných sťažností.

39. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca sťažovateľa je platiteľom tejto nepriamej dane. Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnomu zástupcovi sťažovateľa vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), pri úkonoch právnej služby realizovaných

a vyúčtovaných do 31. decembra 2024 ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 20 %.

40. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok 4 tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu